

Bydgoszcz, 8 maja 2018 r. .

Przewodniczący

Senackiej Komisji

Praw Człowieka, Praworządności i Petycji

Pan Robert Mamątow

Senatorowie Komisji

Pan Rafał Ambrozik

Pan Zbigniew Cichoń

Pan Marek Martynowski

Pan Łukasz Mikołajczyk

Pan Andrzej Mioduszeowski

Pan Jan Rulewski

Pan Aleksander Pociąg

Pan Michał Seweryński

Pani Lidia Staroń

Szanowny Panie Przewodniczący, Szanowni Senatorowie

w imieniu własnego dziecka, jako rodzic i obywatel zainteresowany zmianami prawa rodzinnego, proszę aby Komisja uwzględniła poniższe propozycje, które rozwiązują lub w maksymalnym stopniu eliminują przemoc alienacji rodzicielskiej, jakiej w Polsce doświadczają miliony dzieci (petycja wielokrotna ***Stop alienacji rodzicielskiej*** PW-9-01/17 (**druk Senatu z 27 marca 2018 r. nr 776**).

W przypadku niemożności zmiany proponowanych przepisów prawa w senackim druku 776 (w związku z ww. petycją), proszę potraktować to pismo jako nową petycję.

Rzeczywista wola zmiany anachronicznego prawa rodzinnego, tj. koniecznej nowelizacji KRiO i KK powinna wymusić na ustawodawcy (art. 4 Konstytucji RP w zw. z art. 18 Konstytucji RP, art. 30 Konstytucji RP, art. 31, art. 32 i art. 33 i art. 47 Konstytucji RP) podjęcie naprawdę tej niewielkiej zmiany i tylko w jednym celu: **poprawa funkcjonowania rodzin żyjących w Polsce, poszanowania ich godności i praw człowieka,**

a zwłaszcza ochrona dziecka przed wszelkimi formami przemocy, w tym ochrona jego praw i dobra w sytuacji, kiedy jego rodzice żyją w rozłączeniu.

Sytuacja dziecka w prawie rodzinnym jest bardzo niezadawalająca, a organizacje pozarządowe informują Parlament i inne organy państwowe o produkcji tzw. **sierot sądowych.**

Media informują społeczeństwo, że stan psychiczny dzieci jest wręcz tragiczny:

<http://serwisy.gazetaprawna.pl/zdrowie/artykuly/1108730,liczba-dzieci-z-problemami-psychicznymi.html>

<http://www.focus.pl/artykul/samobojstwa-nieletnich-polska-na-drugim-miejscu-w-europie>

Konieczność przeciwdziałania formie przemocy jaką jest **alienacja rodzicielska**, która polega m.in. na **psychomanipulacji i szantażu emocjonalnym uczuciami dziecka** celem wpojenia mu negatywnego stosunku i postawy do drugiego rodzica, wymusza na ustawodawcy zmiany w dwóch gałęziach prawa: w prawie rodzinnym, tj. w Kodeksie Rodzinnym i Opiekuńczym (dalej KRiO) i w prawie karnym, tj. w Kodeksie Karnym (KK).

Zmiana prawa rodzinnego wynika z niezbędnego poszanowania godności dziecka i rodziców do życia w rodzinie pomimo rozłącznego życia rodziców małoletniego oraz zagwarantowania równouprawnienia obojgu rodzicom w prawie rodzinnym, a także ustawowego prawa dziecka do bycia wychowywanym przez oboje rodziców. Zmiana ta jest konieczna także ze względu na zalecenia Rady Europy, która podkreśliła konieczność zmian ustawodawczych w krajowych porządkach prawnych państw członkowskich, a które szczegółowo zawarto w Rezolucji Zgromadzenia Europejskiego w postaci **Rezolucji 2079 (2015) Równość i wspólna odpowiedzialność rodzicielska: rola ojców (załącznik nr 1 do petycji)**.

Każdy rząd podkreślał, że będzie chronił rodzinę, ale jak do tej pory, żaden rząd nie zrobił tego skutecznie.

Aspekt psychologiczny i społeczny związany z ochroną dobra dziecka

Prof. Linda Nielsen z Katedry Edukacji na Uniwersytecie Wake Forest (USA) w czasopiśmie *Journal of Divorce & Remarriage* z 2011 r. w pracy pt. „*Shared Parenting After Divorce: A Review of Shared Residential Parenting Research*” przedstawia wyniki **40 badań z lat 1989-2011** prowadzonych w Szwecji, Norwegii, Holandii, Kanadzie, Danii,

Australii, Wielkiej Brytanii i USA, które potwierdzają zasadność opieki równoważnej nad dzieckiem szczególnie w sytuacji konfliktu rodziców.

Z kolei prof. Edward Kruk (kraje USA i Kanada oraz kraje Europy Zach., w tym kraje skandynawskie) podkreśla, że najbardziej wskazana jest opieka równoważna nad dzieckiem zwłaszcza wtedy, kiedy jest tzw. konflikt rodzicielski (tj. gdy jeden rodzic traktując dziecko jak swoją własność, nie chce zapewnić swojemu dziecku szczęśliwego dzieciństwa z obojgiem rodziców szczególnie w sytuacji rozłącznego zamieszkiwania rodziców), bo wówczas zmniejsza się ilość negatywnego czynnika czasowego na psychomanipulację dziecka przez rodzica, który dokonywał wobec dziecka przemocy alienacji rodzicielskiej.

Najnowsze wyniki badań z 2018 r. kolejny raz potwierdzają ww. tezy. W kolejnych badaniach prof. L. Nielsen w publikacji *Joint versus sole physical custody: Outcomes for children independent of family income or parental conflict* czy *Re-examining the Research on Parental Conflict, Coparenting, and Custody Arrangements* z 2017 r. (w: *Journal of Child Custody i Psychology, Public Policy, and Law* dla American Psychological Association, Wake Forest University, USA), udowodniła, że właśnie opieka równoważna (wspólna) nad dzieckiem po rozstaniu się rodziców jest optymalnym rozwiązaniem, niezależnym nawet od dochodów jego rodziców czy ich możliwego konfliktu.

Gdy ta piecza jest nierówna (z korzyścią dla tego rodzica, który dokonuje alienacji rodzicielskiej i psychomanipulacji świadomością dziecka), wówczas dobro dziecka jest w najwyższym stopniu naruszone, co przecież nie jest i nie było intencją ustawodawcy.

Wyniki badań wyraźnie wskazują, że dzieci w rodzinach stosujących pieczę równoważną (potocznie zwaną, naprzemienną, *shared physical custody*) wykazywały lepsze wyniki w pomiarach ich samopoczucia emocjonalnego, behawioralnego i psychologicznego (*emotional, behavioral, and psychological well-being*), a także były zdrowsze fizycznie i miały lepsze relacje zarówno ze swoimi matkami i ojcami.

Amerykańskie Towarzystwo Psychologiczne w 2014 r. – American Psychological Association (APA) – stowarzyszenie psychologiczne liczące 130 000 członków na całym świecie, w swoim komunikacie stwierdza, że: *dzieci, które były poddawane przemocy psychicznej (Alienacja Rodzicielska) cierpią później na zaburzenia lękowe, stany depresyjne, niską samoocenę, mają objawy stresu pourazowego oraz dochodzi wśród nich do prób samobójczych w takim samym stopniu, a nierzadko w stopniu większym – niż dzieci będące ofiarami przemocy fizycznej lub przemocy seksualnej.*

Potrzebę zmian w prawie rodzinnym i w prawie karnym podniósł też Rzecznik Praw Dziecka, który w swoich pismach z dnia 21 kwietnia 2017 r. i 11 grudnia 2017 r. zwrócił się do Ministra Sprawiedliwości o podjęcie działań prawnych, przeciwdziałających tej dotkliwej i wysoce szkodliwej społecznie formie przemocy psychicznej i emocjonalnej wobec dziecka i drugiego rodzica, jaką jest alienacja rodzicielska prowadząca do niszczenia ich więzi (załączniki nr 2 i 3 do niniejszego pisma).

Penalizacja przemocy psychicznej (emocjonalnej), jaką jest alienacja rodzicielska i penalizacja wpajania nienawiści dziecku przez jednego z rodziców do drugiego rodzica (psychomanipulacja) jest koniecznością wobec najcięższego przewinienia rodzica wobec swego niewinnego dziecka, na co uwagę zwracają sami psychologowie, jak również i prawnicy.

Małoletni, któremu wpaja się nienawiść do rodzica, którego deprecjonuje się w umyśle dziecka i którego izoluje się fizycznie oraz emocjonalnie od drugiego rodzica – staje się dysfunkcyjny społecznie, bo ma zaburzony obraz rodziny oraz ma zaburzone postrzeganie świata wartości rodzinnych (wartości międzyludzkich, które kształtują się właśnie w rodzinie). Dziecko poddane tej formie przemocy psychicznej ze strony własnego niedojrzałego rodzicielsko i społecznie rodzica – poprzez trwałe ślady w psychice – staje się dysfunkcyjny społecznie, co przyczynia się do zaburzeń psychicznych dziecka, zwiększenia liczby rozwodów i do nieumiejętności stworzenia w przyszłości własnej rodziny. Alienowane dziecko częściej wchodzi w konflikt z prawem niż dzieci z pełnych rodzin (przestępcy, to z reguły dzieci alienowane).

Usunięcie pojęcia winy (art. 57 KRiO) podczas postępowania rozwodowego zmniejszy liczbę konfliktów podczas rozwodu oraz zmniejszy liczbę fałszywych oskarżeń współmałżonka (fałszywych oskarżeń np. o pedofilię czy inne przestępstwa, które są tak charakterystyczne w postępowaniach rodzinnych czy opiekuńczych).

Kryterium (zasada) winy w postępowaniu rozwodowym **wyraźnie zmniejsza ilość potencjalnych związków małżeńskich. Z powodu przepisów o winie w KRiO, zachodzi więc wyraźna preferencja pozamałżeńskich związków, a nie związków małżeńskich (sic!).**

Wobec powyższego, proszę i postuluję o zmiany w ustawie z dnia 24 lutego 1964 r. Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy postulowane zmiany dotyczą art. 58 i art. 107 i art. 57 (wraz ze zmianami przepisów powiązanych z tymi art.) i w Kodeksie Karnym.

**Ustawa o
zmianie ustawy – Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy
ustawa z dnia 25 lutego 1964 r.**

Art. 58 otrzymuje brzmienie:

§ 1. *W wyroku orzekającym rozwód sąd, uwzględniając prawo dziecka do wychowania przez oboje rodziców, ustala pieczę rodziców nad wspólnym małoletnim dzieckiem orzekając, że dziecko będzie przebywać pod ich pieczą w równych okresach czasu (opieka równoważna). Każdy z rodziców ponosi koszty utrzymania dziecka gdy małoletni jest pod jego pieczą. Rodzice mogą ustalić inny podział wspólnej pieczy wykonywanej nad dzieckiem (opieka nierównoważna).*

§ 1a. *W przypadku, gdy wspólna piecza rodziców nie może być wykonywana w równych okresach czasowych, sąd na wniosek rodzica, który tej pieczy nie może wykonywać, ustala okres pieczy tego rodzica, o jaki on wnioskuje. Każdy z rodziców ponosi koszty utrzymania dziecka gdy małoletni jest pod jego pieczą. Rodzic, u którego dziecko przebywa w dłuższym okresie pieczy może żądać wyrównania alimentacyjnego proporcjonalnego do kosztów utrzymania dziecka, a wynikającego z różnicy czasu okresów pieczy.*

Art. 107 otrzymuje brzmienie:

§ 1. *Jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom żyjącym w rozłączeniu, sąd, uwzględniając prawo dziecka do wychowania przez oboje rodziców ustala pieczę rodziców nad wspólnym małoletnim dzieckiem orzekając, że dziecko będzie przebywać pod ich pieczą w równych okresach czasu (opieka równoważna). Każdy z rodziców ponosi koszty utrzymania dziecka gdy małoletni jest pod jego opieką. Rodzice mogą ustalić inny podział wspólnej pieczy wykonywanej nad dzieckiem.*

§ 1a. *W przypadku, gdy wspólna piecza rodziców nie może być wykonywana w równych okresach czasowych, sąd na wniosek rodzica, który tej pieczy nie może wykonywać ustala okres pieczy tego rodzica, o jaki on wnioskuje. Każdy z rodziców ponosi koszty utrzymania dziecka gdy małoletni jest pod jego pieczą. Rodzic, u którego dziecko przebywa w dłuższym okresie pieczy może żądać wyrównania alimentacyjnego proporcjonalnego do kosztów utrzymania dziecka, a wynikającego z różnicy czasu okresów pieczy.*

Art. 109 KRiO

Zmienia się art. 109 poprzez dodanie słów:

a w szczególności, gdy rodzic stosuje alienację rodzicielską dziecka poprzez fizyczne, emocjonalne czy psychiczne izolowanie dziecka od drugiego rodzica i jego rodziny bądź psychomanipulację w celu negatywnego nastawiania dziecka do rodzica i deprecjonowania jego osoby

Nowe brzmienie art. 109 KRiO:

Art. 109. § 1. Jeżeli dobro dziecka jest zagrożone, *a w szczególności, gdy rodzic stosuje alienację rodzicielską poprzez fizyczne, emocjonalne czy psychiczne izolowanie dziecka od drugiego rodzica i jego rodziny bądź psychomanipulację w celu negatywnego nastawiania dziecka do rodzica i deprecjonowania jego osoby*, sąd opiekuńczy wyda odpowiednie zarządzenia opiekuńcze w przedmiocie władzy rodzicielskiej.

Art. 111 KRiO

Zmienia się art. 111, przez dodanie słów: ***ograniczy bądź***
i dodanie § 2.

Nowe brzmienie art. 111 KRiO:

§ 1. Jeżeli władza rodzicielska nie może być wykonywana z powodu trwałej przeszkody albo jeżeli rodzice nadużywają władzy rodzicielskiej lub w sposób rażący zaniedbują swe obowiązki względem dziecka, sąd opiekuńczy ***ograniczy bądź*** pozbawi rodziców władzy rodzicielskiej. Pozbawienie władzy rodzicielskiej może być orzeczone także w stosunku do jednego z rodziców.

§ 2. *Jeżeli rodzic stosuje alienację rodzicielską wobec dziecka oraz uniemożliwia bądź utrudnia drugiemu rodzicowi wykonywanie bezpośredniej pieczy nad wspólnym dzieckiem albo uniemożliwia bądź utrudnia wzajemne kontakty dziecka z rodzicem, sąd na wniosek rodzica powierzy wykonywanie władzy rodzicielskiej temu rodzicowi, który gwarantuje ochronę prawa dziecka do obojga rodziców, a rodzica stosującego przemoc alienacji rodzicielskiej pozbawi tej władzy. Rodzice mogą zawrzeć ugodę w tej sprawie.*

Inne zmiany w KRiO, związane z ww. przepisami prawa.

a) uchyla się art. 57

co pociąga za sobą zmianę przepisów o separacji:

b) uchyla się art. 60

c) uchyla się art. 61

zmienia się § 1. art. 61³ poprzez usunięcie słów: **art. 57**, nowe brzmienie tego przepisu:

§ 1. Przy orzekaniu separacji stosuje się przepisy art. 58.

d) uchyla się § 2. art. 61³

e) uchyla się § 4. art. 61⁴

f) uchyla się § 3. art. 61⁶

Proponowany art. 97 § 3 (w druku 776) – należy zostawić.

Zmiany w kodeksie postępowania cywilnego

uchyla się Oddział 6. w KPC: *Sprawy dotyczące wykonywania kontaktów z dzieckiem*, tj. art. 598¹⁵ do art. 598²² oraz **art. 582¹**. Te przepisy w ogóle nie sprawdziły się w polskiej praktyce, a dodatkowo wzmogły alienację rodzicielską.

Proponowany art. 756² KPC (w druku 776) – należy zostawić.

Uzasadnienie

Nowelizacja prawa rodzinnego wynika z konieczności przeciwdziałania przemocy alienacji rodzicielskiej oraz zagwarantowania równouprawnienia obojga rodziców w prawie rodzinnym oraz wymusza poszanowanie godności i dobra dziecka oraz każdego z rodziców w przypadku ich rozłącznego życia.

Stanowią o tym przepisy prawa międzynarodowego oraz Konstytucji RP.

Art. 8. Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności:

Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie, z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.

VII. Protokół do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności
art. 5: *Małżonkom będą przysługiwały równa prawa i obowiązki o charakterze cywilnoprawnym w stosunkach pomiędzy nimi, jak i w stosunkach z ich dziećmi, w odniesieniu do małżeństwa, w czasie trwania małżeństwa oraz w przypadku jego rozwiązania. Niniejszy artykuł nie będzie stał na przeszkodzie podejmowaniu przez Państwo takich środków, które są konieczne dla dobra dzieci.*

Sam fakt rozwodu czy rozstania się rodziców dziecka, **nie może być podstawą ingerencji w godnościowe prawa człowieka związane z prawami rodzicielskimi.** Formalna możliwość ograniczania władzy rodzicielskiej (wyłącznie z powodu brzmienia przepisu prawnego), które w istocie sprowadza się do pozbawienia dziecka prawa do obojga rodziców (sic!), jest nieuzasadnioną aksjologicznie ingerencją państwa w naturalne i podmiotowe prawa człowieka, w podmiotowość rodziny i w podmiotowość dziecka.

Intencją RPD i ustawodawcy (nowelizacja z sierpnia 2015 r.) było i jest, aby to „**prawo dziecka do wychowania przez oboje rodziców**”, zachowało realny wymiar, jednakże nie zapobiegło to stosowaniu przemocy alienacji rodzicielskiej przez jednego z rodziców. Obowiązkiem państwa jest chronić to dobro dziecka związane właśnie z więzią rodzicielską, zwłaszcza w przypadku rozwodu bądź rozstania się rodziców małoletniego.

W wyżej proponowanych przepisach mamy trzy modele opieki (pieczy) nad dzieckiem, które są niezależne od negatywnej woli jednego z rodziców (z powodu jego niedojrzałości rodzicielskiej, społecznej czy innej). Stan faktyczny i możliwości materialne rodziców współdecydują o danym modelu pieczy, a nie negatywna wola niedojrzałego rodzica z tendencjami do niszczenia więzi dziecka z drugim rodzicem z wykorzystaniem przemocy alienacji rodzicielskiej. Dziecko przestaje być zakładnikiem właśnie tego rodzica, który wg badań ankietowych prof. Stojanowskiej (W. Stojanowska, Warszawa 2000, str. 138) w ok. 96% stosował tę alienację rodzicielską (była to matka).

Kontakty dziecka z rodzicem mogą być ustalone tylko gdy rodzic ma zawieszoną władzę rodzicielską, ograniczoną bądź gdy jest jej pozbawiony (kontakty są niezależne od władzy rodzicielskiej).

Stosowanie wadliwego prawa materialnego i procesowego przez sądownictwo rodzinne (od początku uchwalenia KRiO w 1964 r.) w istocie przyczyniło się do **ustawowej aborcji rodzica**, która wyeliminowała z życia dziecka (także i z życia rodziny) jednego z rodziców, którym w Polsce, w ponad 90% jest ojciec (tym samym ponad 5 milionów dzieci zostało pozbawionych pełnego dzieciństwa z obojgiem rodziców). Od początku istnienia KRiO, dziecko było i jest nadal wyłącznie przedmiotem postępowania sądowego, które nie znalazło podmiotowej ochrony w polskim wymiarze „sprawiedliwości”.

Więź rodzicielska (rodzic – dziecko), jest prawem naturalnym i podmiotowym każdego rodzica (także opiekuna prawnego) oraz faktyczną i aksjologiczną przesłanką zasady dobra dziecka, która w każdej rodzinie przejawia się swoistą troską o życie i rozwój dziecka wg aksjologii rodziny i w ramach obowiązującego systemu prawnego danego państwa, które chroni te prawa człowieka.

W polskim systemie prawnym, zasada "dobra dziecka" wyznacza też granice ingerencji państwa w prawa rodzicielskie wykonywane przez rodziców (bądź opiekunów), które należą do naturalnych i podmiotowych praw człowieka, a których zabezpieczenie jest obowiązkiem każdego państwa.

Rozwód czy rozstanie się rodziców dziecka, zawsze jest dla małoletniego największą traumą emocjonalną, którą dodatkowo potęgują niedojrzałości rodzicielsko i społecznie rodzice oraz złe materialne i proceduralne prawo, które nie zabezpiecza tej najwyższej wartości w życiu dziecka, jaką jest więź (relacja) rodzicielska małoletniego z ojcem czy matką. W przypadku gdy niedojrzały rodzicielsko i społecznie rodzic alienuje małoletniego od drugiego rodzica (stosuje przemoc), naruszając nie tylko prawa i dobro dziecka, ale też i prawa drugiego rodzica. Obecne prawo oraz sądy rodzinne nie chronią ani małoletniego dziecka, ani jego rodzica.

Penalizacja alienacji rodzicielskiej

Stosowanie przemocy alienacji rodzicielskiej jest przede wszystkim formą znęcania się psychicznego nad rodzicem i wspólnym dzieckiem. Poza reakcją na tę przemoc w prawie

rodzinnym (art. 109 KRiO, art. 111 KRiO), jest też do wyboru sankcja karna, która siłą rzeczy **pełni funkcję prewencyjną.**

Już w 2000 r. prof. W. Stojanowska, pisała, cyt.:

Obecnie matki utrudniające kontakty z ojcami czują się całkowicie bezkarne. Pozbawienie ich władzy rodzicielskiej powodowałoby, że ojcowie nabywaliby ją bez ograniczeń i dziecko mogłoby przejść pod ich bezpośrednią pieczę (Stojanowska, 2000, str. 200).

Pierwotną przyczyną przemocy alienacji rodzicielskiej jest złe prawo, a jednocześnie prawne przyzwolenie na ten rodzaj przemocy (brak odpowiednich przepisów chroniących dzieci w KRiO i w KK).

Ta swoista indolencja ustawodawcy wzmagą wtórną przyczynę przemocy alienacji rodzicielskiej, która jest wynikiem niedojrzałości rodzicielskiej (społecznej i psychologicznej) rodzica – alienatora. Dziecko staje się podwójną ofiarą, bo z jednej strony jest ofiarą własnego rodzica (alienatora), a z drugiej strony jest ofiarą (sierotą sądową) nieudolnego państwa (litery prawa i wymiaru sprawiedliwości), które „zachęca” rodzica – alienatora do stosowania wobec bezbronnego dziecka tej przemocy emocjonalnej, psychicznej i fizycznej, niszcząc dzieciństwo takiemu dziecku.

Swoistym przejawem alienacji rodzicielskiej jest także zakazywanie przez jednego z rodziców (zawsze przez alienatora) przekazywania informacji o osobie dziecka drugiemu rodzicowi. Brak przepisów w KK chroniących to podstawowe prawo rodziców do informacji, skutecznie utrudnia posiadanie pełnej wiedzy rodziców, którzy interesują się losami swojego dziecka (informacje o leczeniu, o postępach w nauce, informacje z obozów czy kolonii). **Często bezprawny „zakaz” rodzica – alienatora wprowadza w błąd daną placówkę szpitalną czy szkolną i wzmagą dyskryminację jednego z rodziców przez tego typu publiczne placówki.**

**Ustawa o
zmianie ustawy – Kodeks karny
ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r.
w rozdziale *Przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece***

dodaje się art. 207a i art. 210a, które otrzymują brzmienie:

art. 207a.

§ 1. Kto dokonuje przemocy alienacji rodzicielskiej wobec dziecka poprzez uniemożliwianie bądź utrudnianie rodzicowi lub opiekunowi prawnemu wykonywania osobistej pieczy nad dzieckiem lub kontaktów, ustalonych orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem czy innym organem albo inną umową i wskutek tego **uniemożliwił uprawnionemu wykonywanie pieczy do 5 dni bądź uniemożliwił 3 kontakty dziecka z uprawnionym** podlega grzywnie nie mniejszej niż 5000 zł lub karze pozbawienia wolności do roku.

§ 2. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 **uniemożliwił uprawnionemu wykonywanie pieczy do 10 dni bądź uniemożliwił 6 kontaktów dziecka z uprawnionym** podlega grzywnie nie mniejszej niż 10000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 **uniemożliwił uprawnionemu wykonywanie pieczy do 15 dni bądź uniemożliwił 9 kontaktów dziecka z uprawnionym** podlega grzywnie nie mniejszej niż 20000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 4. Kto poprzez **psychomanipulację dziecka stosuje alienację rodzicielską w celu** negatywnego nastawiania dziecka do jego rodzica lub jego dalszej rodziny czy do opiekuna prawnego oraz deprecjonuje rodzica lub opiekuna prawnego w świadomości dziecka, i negatywnie nastawia małoletniego przeciwko rodzicowi lub opiekunowi prawnemu podlega grzywnie nie mniejszej niż 10000 zł albo karze pozbawienia wolności do 3 lat.

§ 5. Ściganie przestępstwa określonego w § 1, § 2, § 3 lub § 4 następuje na wniosek pokrzywdzonego.

§ 6. Nie podlega karze sprawca przestępstwa określonego w § 1, § 2, § 3 lub § 4 jeśli pokrzywdzony w terminie do 30 dni wycofa swój wniosek o ukaranie sprawcy.

§ 7. Sąd odstąpi od wymierzenia kary na wniosek pokrzywdzonego, jeżeli strony postępowania zawrą ugodę przed sądem, która będzie chronić dziecko i pokrzywdzonego.

§ 8. Wobec sprawcy czynu z art. 207a określonego w § 1, § 2, § 3 lub § 4, sąd bezzwłocznie kieruje wniosek do sądu rodzinnego o ograniczenie bądź pozbawienie sprawcy przestępstwa władzy rodzicielskiej z zastrzeżeniem § 6 i § 7.

art. 210a (uszanowanie prawa rodziców do informacji o dziecku)

art. 210a:

Kto, będąc zobowiązany na mocy przepisów prawa, umowy lub innej czynności prawnej, a w szczególności każdy podmiot szpitalny czy każdy podmiot pomocy medycznej, każdy podmiot szkolny czy przedszkolny oraz każdy inny podmiot państwowy lub prywatny, nie udziela informacji o dziecku jego rodzicowi lub opiekunowi prawnemu

podlega karze grzywny nie mniejszej niż 10000 zł lub karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 2.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Powyższe propozycje szczegółowo wymieniają dwa typy naruszeń prawa rodziców i praw dziecka, tj. pieczę (prawo dziecko do bycia wychowywanym przez obojga rodziców) oraz kontakty dziecka z rodzicem. Czynnikiem decydującym o naruszeniu ww. praw jest skala czasu uniemożliwienia wykonywania pieczy bądź ilość kontaktów, które nie doszły do skutku z powodu uniemożliwienia bądź ich utrudnienia. O bycie przestępstwa decydują więc czynniki obiektywne.

Umieszczenie tych przepisów w rozdziale XXVI Kodeksu Karnego, *Przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece* uzupełnia systematykę przedmiotową określonego rodzaju przestępstw związanych z rodziną i dzieckiem.

Zbyt abstrakcyjne brzmienie przepisów prawa w tej materii (druk 776) generować będzie dowolność interpretacyjną oraz osłabi ich prewencyjne działanie. Nie to jest przecież zamiarem ustawodawcy, by tworzyć nieskuteczne, a zatem "martwe" przepisy prawa na takie przestępstwa przeciwko dziecku i jego rodzicowi.

Opracowania Instytutu Sprawiedliwości w przedmiocie skuteczności egzekucji kontaktów dzieci z rodzicem pokazały, że obecne przepisy w ogóle nie chronią dziecka przed przemocą alienacji rodzicielskiej, bo są w Polsce przypadki, kiedy rodzic mający pełnię władzy rodzicielskiej, i mający „zasądzone” tzw. kontakty – nie widzi swojego dziecka 3 mce, 6 mcy, rok czy dłuższy okres czasu. Tak obecnie stosowane jest prawo rodzinne.

Szanowny Panie Przewodniczący, Szanowni Senatorowie,

bardzo proszę o rzeczywistą zmianę przepisów prawa, a nie tylko kosmetyczną, bo w niedługim czasie Polska będzie przodować w liczbie popełnianych samobójstw (w tym samobójstw dzieci) czy problemów psychicznych dzieci na świecie, a my rodzice, nasze

dzieci i dalsza rodzina (dziadkowie i dalsi członkowie rodziny) dalej będziemy poniewierani przez ustawowe bezprawie, mające swe korzenie w systemie stworzonym przez władze komunistyczne po II wojnie światowej. Od kiedy w okresie PRL-u uchwalono KRiO w 1964 r., od tej chwili prawa dziecka i jego rodziców (w sytuacji rozvodu czy rozejścia się) straciły na wartości, a dezintegracja rodzin z powodu złego prawa, dalej pogłębia i tak już tragiczny obraz dzieci w Polsce.

Z poważaniem

A. G.